

KHÔNG LÒNG NHỎ
BỎ THÓI QUEN XẤU

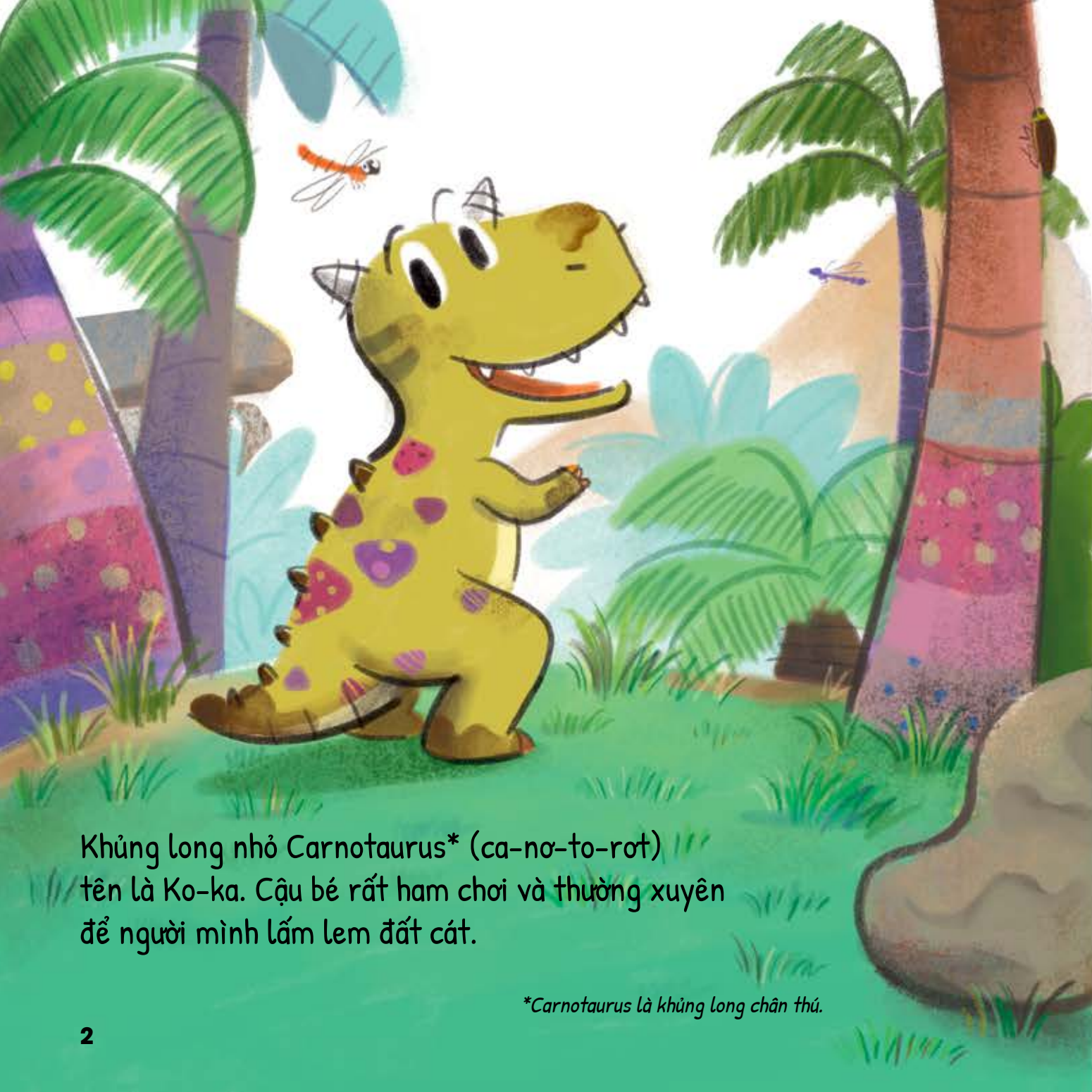
TẮM RỬA SẠCH SẼ NÀO!

Lời: Manisa Palakawong
Tranh: Plan For Kids Co., Ltd.
Chung Quý dịch

(Dành cho trẻ 3 - 7 tuổi)

NHÀ XUẤT BẢN GIÁO DỤC VIỆT NAM

Khủng long nhỏ Carnotaurus* (ca-nơ-to-rot) tên là Ko-ka. Cậu bé rất ham chơi và thường xuyên để người mình lấm lem đất cát.

**Carnotaurus là khủng long chân thú.*

Cậu rất thích trốn trong bụi cây.
"Hi hi! Vui quá là vui!"

Cậu rất thích lăn mình trên cát. "Ha ha!
Đã quá là đã!"

Cậu rất thích vùi mình xuống đất.
"Hô hô! Thích quá là thích!"

Chơi cả ngày, khắp người lem nhem bùn đất,
nhưng khi mẹ giục đi tắm thì...

“Ú đầu! Con ứ tắm đâu!”, Ko-ka gào to.

“Con yêu, con phải đi tắm chú! Con nhìn
người con xem, thật bẩn quá đi thôi!”

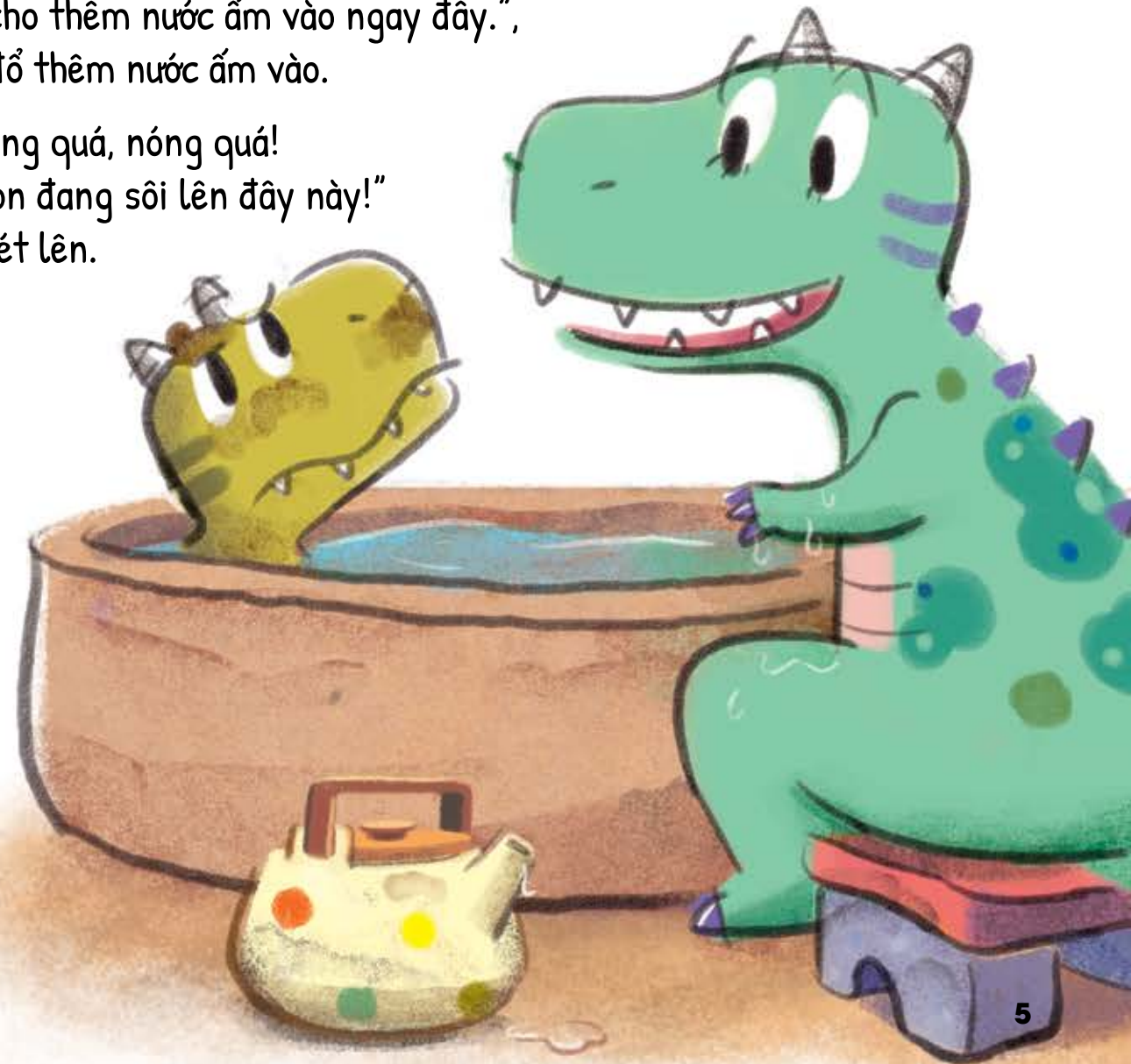
Mẹ vừa kiên nhẫn giải thích, vừa kiên quyết
dắt Ko-ka vào bồn tắm.

Vừa ngồi vào bồn tắm, Ko-ka đã rên rỉ:
“Ôi ôi! Mẹ ơi sao nước lạnh thế? Người con
đang đóng băng lại đây này!”

“Mẹ sẽ cho thêm nước ấm vào ngay đây.”,
mẹ vội đổ thêm nước ấm vào.

“Oái! Nóng quá, nóng quá!
Người con đang sôi lên đây này!”
Ko-ka hét lên.

Khi mẹ xoa xoa xà bông tắm cho Ko-ka thì cậu lại hét ầm lên.

“Xà bông vào hết mắt con rồi đây này!”

Ko-ka đưa tay dụi dụi mắt.

“Mẹ đang xoa lưng cho con mà, sao xà bông vào mắt được chứ?”

Khi mẹ kì cọ vẩy trên lưng, cậu lại la lên:

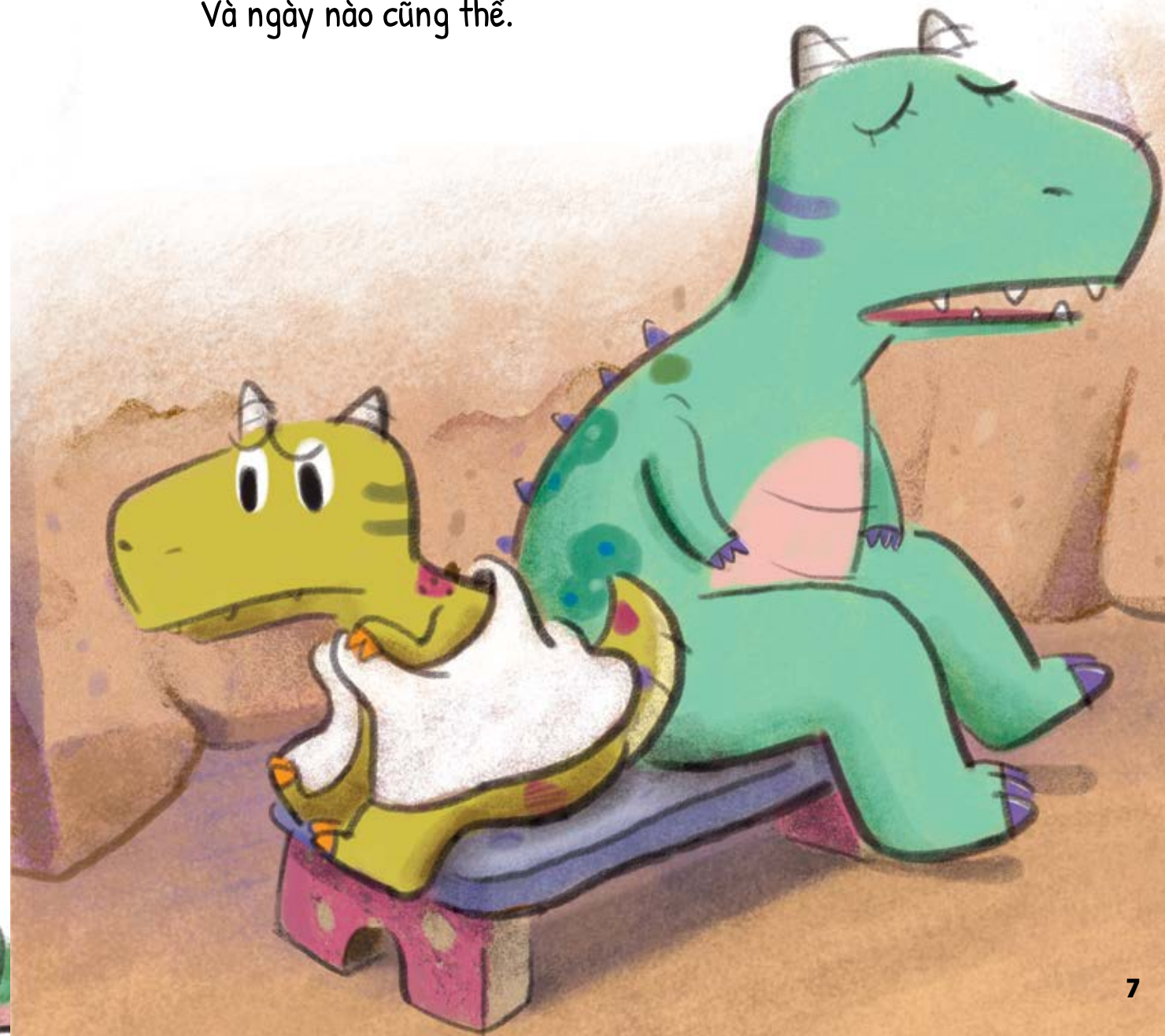
“Mẹ làm con đau quá đấy!”

“Ôi mẹ xin lỗi con yêu. Nhưng có nhiều vẩy mớ bong tróc quá, mẹ kì cho sạch.”

Mỗi lần tắm cho Ko-ka xong, mẹ đều mệt rã rời.

Và ngày nào cũng thế.

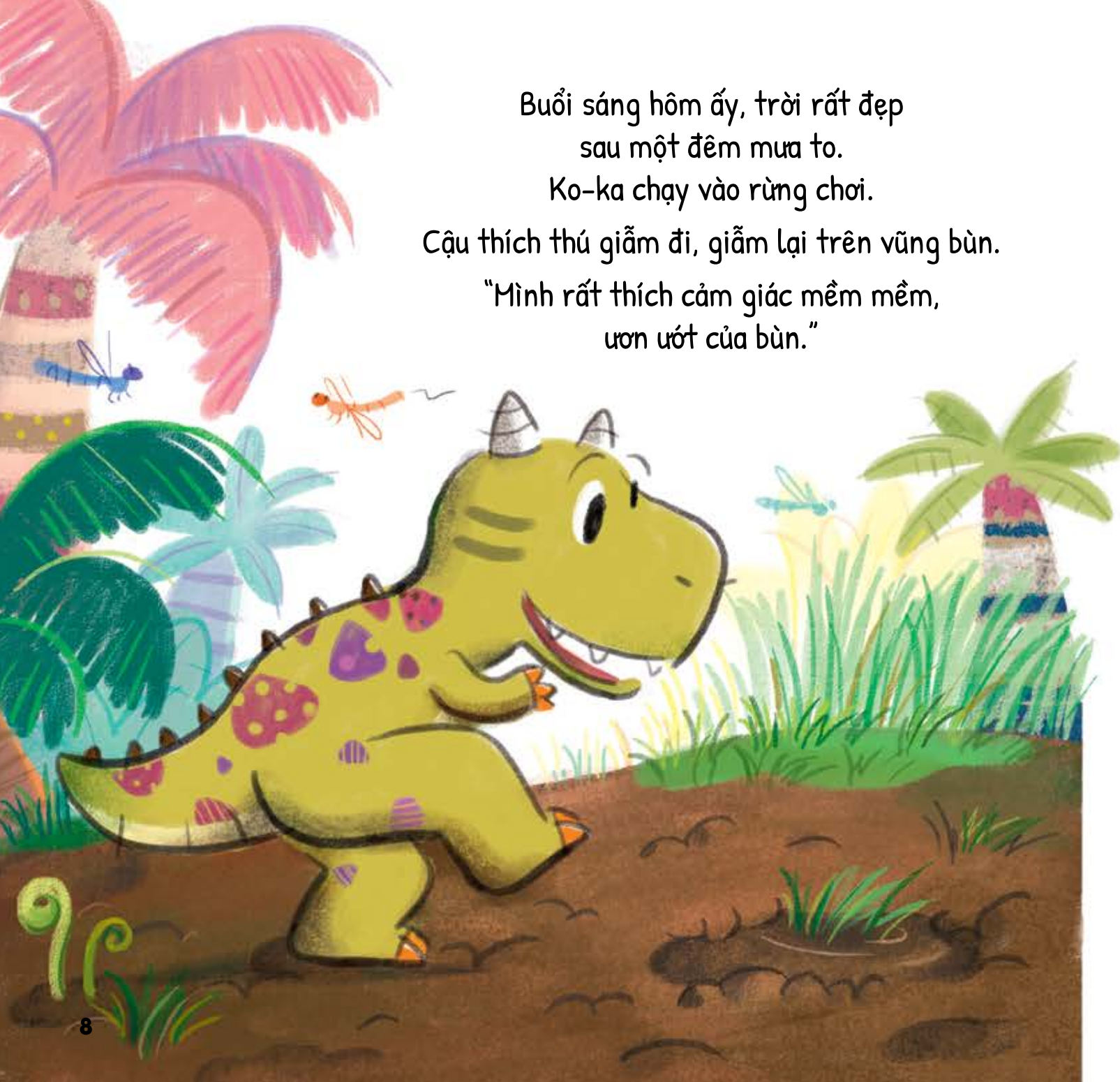

Buổi sáng hôm ấy, trời rất đẹp
sau một đêm mưa to.

Ko-ka chạy vào rừng chơi.

Cậu thích thú giẫm đi, giẫm lại trên vũng bùn.

“Mình rất thích cảm giác mềm mềm,
ươn ướt của bùn.”

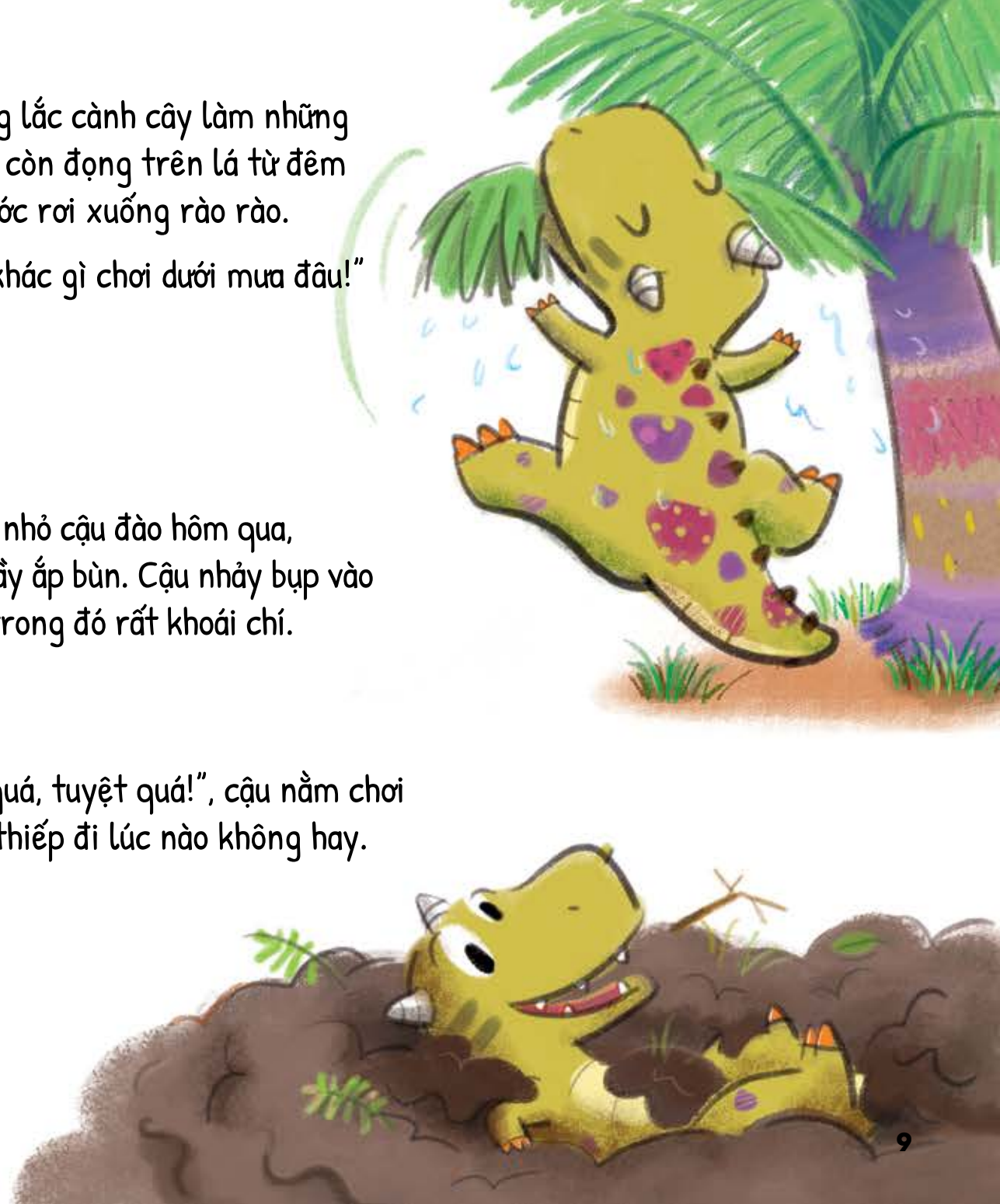
Cậu rung lắc cành cây làm những
hạt mưa còn đọng trên lá từ đêm
hôm trước rơi xuống rào rào.

“Ha ha, khác gì chơi dưới mưa đâu!”

Và kìa...

chiếc hố nhỏ cậu đào hôm qua,
giờ đã đầy ắp bùn. Cậu nhảy bụm vào
lăn lộn trong đó rất khoái chí.

“Tuyệt quá, tuyệt quá!”, cậu nằm chơi
rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cậu choàng tỉnh vì ánh mặt trời chói chang rọi thẳng vào mắt.
Hoá ra đã đến trưa rồi.

“Chà mình khát quá... Ôi! Nhưng sao thế này, sao mình thấy người nặng trĩu thế này?”

Ko-ka cố gắng nhắc người ra khỏi vũng bùn để về nhà.

“Thật ngứa ngáy quá đi mất!”, cậu lẩm bẩm.

Trên đường về,
Ko-ka gặp một cô bạn.

“Chào cậu!”

“Á á á a!”

Vừa thấy Ko-ka, cô bạn hoảng sợ la lên
rồi ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào rừng.

“Có chuyện gì với cậu ấy thế nhỉ?
Tại sao cậu ấy lại bỏ chạy cơ chứ?”

Đi thêm đoạn đường nữa, Ko-ka gặp một cậu bạn khác.

“Chào cậu!”

“Á á a a a!...”

Vừa thấy Ko-ka, cậu bạn hoảng sợ la lên rồi ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào rừng.

“Có chuyện gì với cậu ấy thế nhỉ?”

Tại sao cậu ấy lại bỏ chạy cơ chứ?”

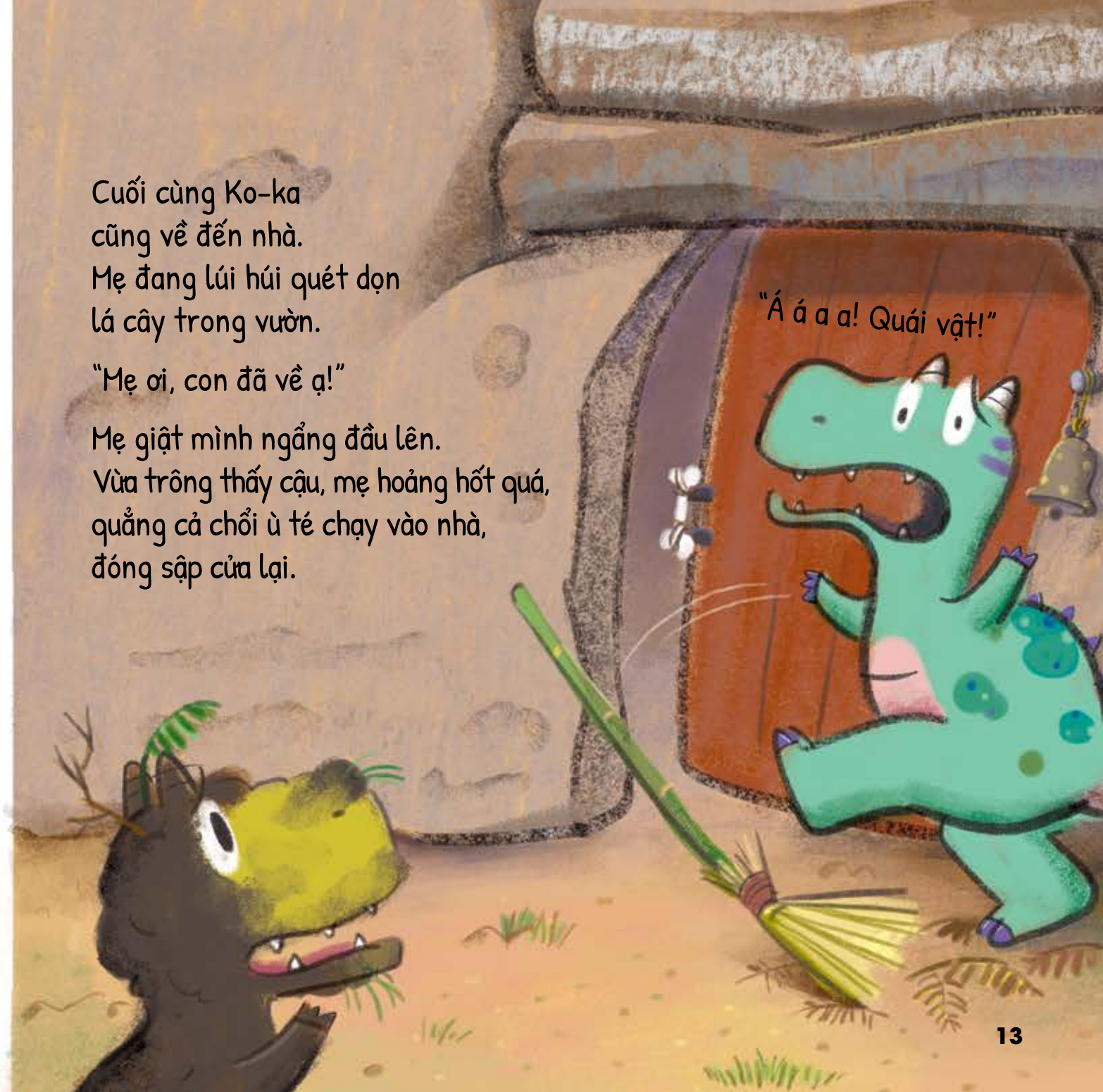
Cuối cùng Ko-ka cũng về đến nhà.

Mẹ đang cúi húi quét dọn lá cây trong vườn.

“Mẹ ơi, con đã về ạ!”

Mẹ giật mình ngẩng đầu lên.

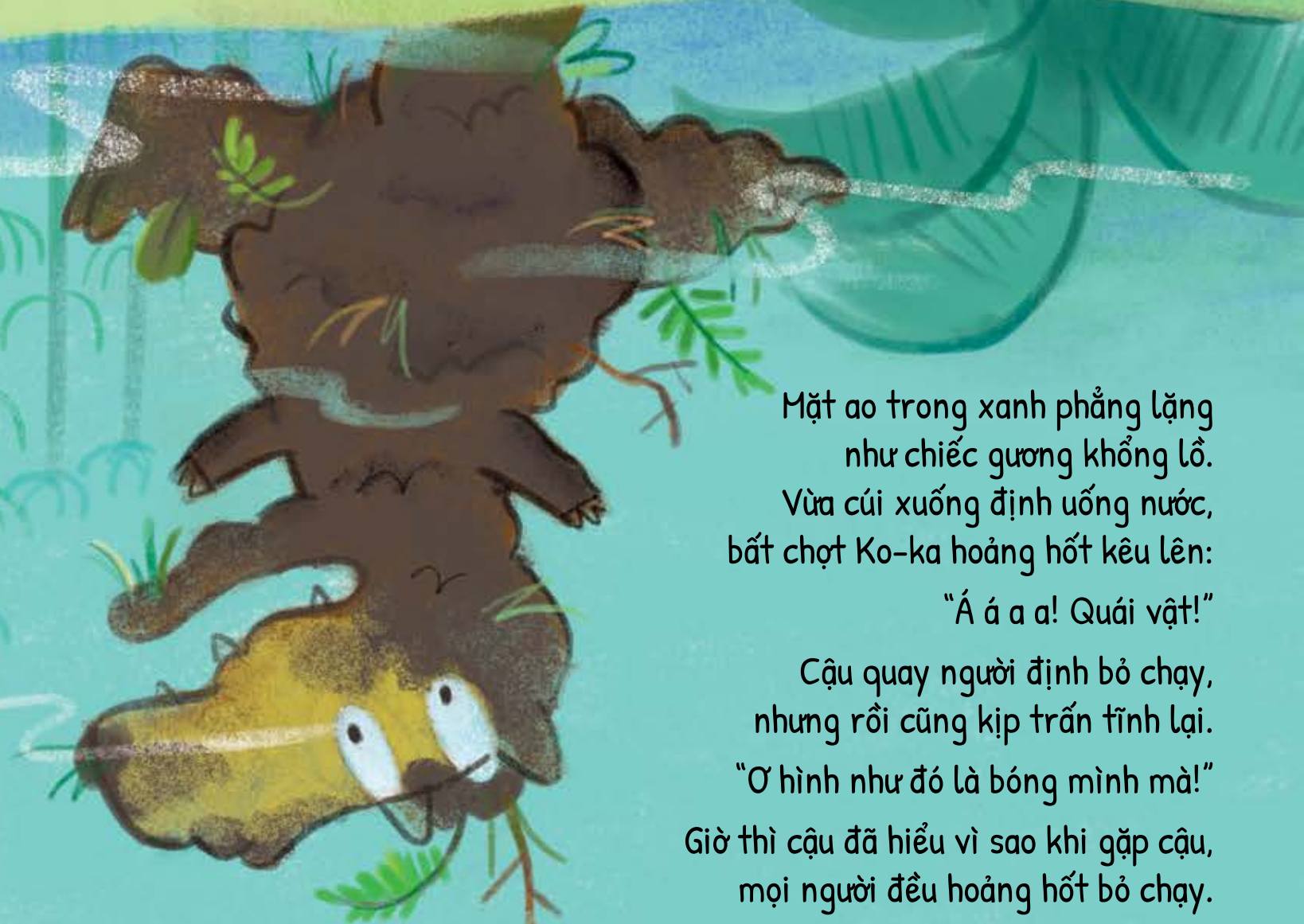
Vừa trông thấy cậu, mẹ hoảng hốt quá, quẳng cả chổi ù té chạy vào nhà, đóng sập cửa lại.

“Tại sao mẹ lại cũng chạy trốn mình?”
Ko-ka bật khóc.

Cậu mệt lắm rồi. Cậu khát nước nữa chứ.
Chợt nhớ ra sau nhà có một chiếc ao nhỏ,
cậu liền đi tới đó.

“Mình sẽ uống nước trước vậy!”

Mặt ao trong xanh phẳng lặng
như chiếc gương khổng lồ.
Vừa cúi xuống định uống nước,
bất chợt Ko-ka hoảng hốt kêu lên:
“Á á a a! Quái vật!”

Cậu quay người định bỏ chạy,
nhưng rồi cũng kịp trấn tĩnh lại.
“Ơ hình như đó là bóng mình mà!”
Giờ thì cậu đã hiểu vì sao khi gặp cậu,
mọi người đều hoảng hốt bỏ chạy.

“Mình đúng là trông giống quái vật thật! Tại mình bẩn quá mà!
Thật là ngứa ngáy quá đi thôi! Mình nên làm gì bây giờ nhỉ?”,
cậu vừa nhìn lại bóng mình dưới nước, vừa tự hỏi.